

Реферат на тему: "Проблема молодії людини у суспільстві (за твором Стендаля "Червоне і чорне")"

Стендаль

РЕФЕРАТ

н а т е м у

"Проблема молодії людини у суспільстві "

(за твором Стендаля " Червоне і чорне ")

Назва роману підкреслює основні риси в характері Жюльєна Сореля — головного героя твору. Оточений ворожими йому людьми ,він кидає виклик долі. Відстоюючи права своєї особистості , він змушений мобілізувати всі засоби на боротьбу з навколишнім світом. Жюльєн Сорель — виходець із селянського середовища. Це визначає соціальне звучання роману.

Жюльєн Сорель, різночинець, плебей, хоче зайняти місце у суспільстві, на яке він не має права за своїм походженням . Жюльєн сам добре визначає зміст цієї боротьби в сцені на суді, коли йому надають останнє слово.

Він говорить: "Добродії ! Я не маю честі належати до вашого класу . У моїй особі ви бачите селянина, що повстав проти низькості свого жереба... Але навіть якби я був винний , це все рівно. Я бачу перед собою людей , не схильних почути почуття співчуття... і бажаючих покарати в мені і разом назавжди налякати цілий клас молодих людей, які народилися в низах... мали щастя одержати гарну освіту і дерзнути примкнути до того, що багатії гордо іменують суспільством".

Таким чином, Жюльєн усвідомлює, що судять його не стільки за дійсно зроблений злочин, скільки за те, що він посмів переступити грань, що відокремлює його від вищого суспільства, спробував ввійти в той світ, належати до якого він не має права. За цю спробу присяжні повинні винести йому смертний вирок.

Але боротьба Жюльєна Сореля йде не тільки за кар'єру, за особистий добробут; питання в романі поставлене на багато складніше. Жюльєн хоче утвердитися в суспільстві, "вийти в люди", зайняти в ньому одне з перших місць, але за умови, якщо це суспільство визнає в ньому повноцінну особистість, людину неабияку, талановиту, обдаровану, розумну, сильну.

Він не хоче поступитися цими якостями, відмовитися від них. Але угода між Сорелем і світом Реналь і ля Молів можлива лише за умови повного пристосування молодії людини до їхніх смаків. У цьому основний зміст боротьби Жюльєна Сореля з навколишнім світом. Жюльєн удвічі чужий у цьому середовищі: і як виходець із соціальних низів, і як людина високо обдарована, котра не хоче залишатися у світі посередностей.

Стендаль переконує читача, що ця боротьба, яку веде Жюльєн Сорель із

навколишнім суспільством, ведеться ним не на життя, а на смерть. Але в буржуазному суспільстві не має місця цим талантам. Наполеон, про якого мріє Жюльєн, це вже минуле, замість героїв прийшли торгаші, самовдоволені крамарі; ось хто став істинним "героєм" у ту пору, в якій живе Жюльєн. Для цих людей смішні видатні таланти і героїзм, — усе те, що так дорого Жюльєну.

Боротьба Жюльєна розвиває в ньому велику гордість і підвищене честолюбство. Одержимий цими почуттями, Сорель підкоряє їм всі інші прагнення й уподобання.

Навіть кохання перестає бути для нього радістю... Не приховуючи негативних сторін характеру свого героя, Стендаль у той же час виправдовує його. По-перше, складність боротьби, яку він веде: виступивши один проти усіх, Жюльєн змушений пускати в хід будь-яку зброю. Але головне, що, на думку автора, виправдовує героя, — це благородність його серця, великодушність, чистота — риси, яких він не втратив навіть у хвилини найжорстокішої боротьби.

У розвитку характеру Жюльєна дуже важливий епізод у в'язниці. Доти єдиним стимулом, що керує всіма його вчинками і обмежує його гарні спонукування, було честолюбство. Але у в'язниці він переконується, що честолюбство вело його помилковим шляхом. Водночас у в'язниці відбувається переоцінка почуття Жюльєна до мадам де Реналь і до Матильди.

Ці два образи ніби знаменують собою боротьбу двох начал у душі самого Жюльєна, бо в ньому закладені дві істоти: він гордй, честолюбець і в той же час — людина з простим серцем, майже дитячою, безпосередньою душею. Коли він переборов честолюбство і гордість, він віддалився від такої ж гордої і честолюбної Матильди. А щиросерда мадам де Реналь, кохання якої було більш глибоким, ніж Матильди, зробилася йому особливо близькою.

Подолання честолюбства і перемога дійсного почуття в душі Жюльєна призводить його до загибелі.

Жюльєн відмовляється від спроби врятувати себе. Життя здається йому непотрібним, безцільним, він більше не дорожить ним і віддає перевагу смерті на гільйотині.

Таким чином, ми можемо зауважити, що дана кінцівка роману показова.

Стендаль не зміг вирішити питання, як повинний був перебудувати своє життя герой, який переборов свої помилки, але залишається в буржуазному суспільстві.